

Lekcja 4 -

28 lipca

Pierwsi przywódcy Kościoła

Tekst biblijny: Dz 6,7.

Cel lekcji:

Poznanie: Uświadomienie sobie, że Bóg prowadzi swój ruch najlepszą, niezawodną drogą.

Odczucie: Docenienie tego, jak Bóg powołuje przywódców i kieruje swoją odkupieńczą misją w dziejach świata.

Działanie: Dążenie do aktywnego uczestniczenia w Bożych odkupieńczych zamierzeniach.

Plan nauczania

I. Poznanie: Niezawodna Boża misja.

A. Co jest niezawodną Bożą misją i jak wpływa ona na twoje życie?

B. Jakie są jedne z najważniejszych przykładów Bożej metody realizacji tej misji?

II. Odczucie: Historyczne drogowskazy ukazujące jak Bóg kieruje Jego misją.

A. Jak wyznaczenie diakonów wskazuje na cechy przywódców w Kościele?

B. Jakie główne postacie wymienił w swojej mowie Szczepan, opowiadając o tym, jak Bóg kieruje swoimi zamierzeniami w dziejach świata? Czego możesz się nauczyć od tych przywódców?

III. Działanie: Bycie częścią Bożej misji.

A. Zastanów się nad swoim zaangażowaniem w Bożą misję. Co jesteś gotowy czynić dla rozwoju i realizacji tej misji?

Podsumowanie: Od zarania do kulminacji historii ludzkości Bóg zabiega o to, by Jego zamierzenia dla ludzkości były znane i realizowane. Jak postrzegasz swoją rolę w tym Bożym planie?

Cykl nauczania

Etap 1 - Motywowanie

Tekst biblijny: Dz 6,1-7.

Kluczowa koncepcja duchowego rozwoju: Bibliści szacują, że w czasie, gdy nastąpiły wydarzenia opisane w Dz 6, Kościół w Jerozolimie liczył już około 20 tysięcy członków. Ten zdumiewający rozwój następował wśród dwóch grup: Żydów mówiących po hebrajsku mieszkających w Jerozolimie i okolicy oraz greckojęzycznych Żydów lub żydowskich prozelitów pochodzących z diaspory. Kiedy greckojęzyczni wyznawcy oskarżyli hebrajskojęzycznych wyznawców o stronniczość w dystrybucji dóbr, apostołowie zrozumieli, że to oskarżenie pociąga za sobą szereg niebezpieczeństw - grozi jedności Kościoła, odwodzi apostołów od ich zasadniczej misji studiowania, modlitwy i ewangelizacji oraz prowadzi do rozłamu w Kościele. Co zrobili apostołowie, by zaradzić temu niebezpieczeństwu? Jakich cech oczekiwali apostołowie u ludzi, którzy mieli zostać powołani do rozwiązania powstałego problemu? (Zob. Dz 6,3-7).

Tylko dla nauczyciela: Rozwój w każdej dziedzinie życia pociąga za sobą określone problemy. Czy to rozwój populacji, czy rozwój nauki, komunikacji, edukacji, polityki, ekonomii, rodziny - czegokolwiek - wymaga zarządzania i uważnego pilotowania w celu uniknięcia problemów zagrażających pozytywnemu charakterowi rozwoju. Tak było też w Kościele wczesnochrześcijańskim: „Wówczas, gdy liczba uczniów wzrastała, zaczęli helleniści szemrać przeciwko Hebrajczykom” (Dz 6,1). Spór między hellenistami a Hebrajczykami w Kościele wczesnochrześcijańskim stał się tak intensywny i potencjalnie groźny rozłamem, iż apostołowie musieli czym prędzej znaleźć sposób zażegnania go, by ochronić jedność i rozwój Kościoła. Zaczynaj lekcję od następującej myśli: Nie wolno dopuścić, by jakikolwiek problem zahamował misję i rozwój Kościoła.

Dyskusja: Każdy kryzys jest okazją do działania. Nowa sytuacja wymaga nowego podejścia i nowych osób mogących zaoferować rozwiązanie. Skąd wiemy, że rozwiązanie, jakie wskazali apostołowie, było właściwe? Co oznacza „włożenie rąk” (zob. Dz 6,6)? Jak wybór siedmiu diakonów wpłynął na Kościół (Dz 6,7).

Etap 2 - Badanie

Tylko dla nauczyciela: Z siedmiu diakonów wybranych w zborze jerozolimskim Łukasz zanotował szczególne dokonania dwóch - Szczepana i Filipa - w historycznym rozwoju Kościoła. Szczepan był pierwszym męczennikiem. Był pierwszym z milionów, które od tamtej pory po dzień dzisiejszy nieprzerwanie rzucają ludzkości wyzwanie, jakim jest nieśmiertelna lekcja, iż chrześcijańskie życie ma znaczenie jedynie w kontekście cierpienia Zbawiciela. Krzyż Chrystusa musi definiować chrześcijanina, gdyż jedynie wówczas chrześcijanie będą w stanie „widzieć niebo otwarte i Syna Człowieczego, stojącego po prawicy Boga” (Dz 7,56). Szczepan był nadzwyczajnym chrześcijaninem. Znał Jezusa. Znał *Biblię* i historię. Rozumiał to, czego dokonał Jezus. Wiedział, co znaczy żyć chrześcijańskim życiem. Nic dziwnego, że Łukasz, uczony autor *Dziejów Apostolskich*, napisał o Szczepanie w samych superlatywach (Dz 6,3-15; 7). Szczepan był pełen Ducha Świętego, wiary, mądrości, łaski i mocy. Był człowiekiem modlitwy, cudów, prawdy, światłości i przebaczenia.

Filip był znany ze swojej ewangelizacyjnej gorliwości w Samarii. Kiedy działał tam z największym powodzeniem, anioł polecił mu udać się na południe, na drogę z Jerozolimy do Gazy, gdzie Duch Święty posłużył nim, by dotrzeć do etiopskiego dostojnika, nawrócić go i ochrzcić - przypuszczalnie jako pierwszego mieszkańca tego kraju, który zaniósł ewangelię do swojej ojczyzny (Dz 8,26-38). Misja została wykonana, a Duch Święty skierował Filipa, by głosił przesłanie w każdym mieście od Azotu na południe od Cezarei aż do wybrzeża.

Od tych dwóch bohaterów wiary - Szczepana i Filipa - możemy się nauczyć ważnych lekcji, mianowicie tego, jak ważna jest znajomość historii naszej wiary i jak niezbędny jest nasz udział w głoszeniu tej wiary.

Komentarz biblijny

I. Znajomość historii naszej wiary (przeczytaj Dz 7).

Dzieje Apostolskie są księgą historyczną - dotyczą początków historii Kościoła, opowiadają o poświęceniu pierwszych chrześcijan dla Jezusa, mówią o zmaganiach i cierpieniach Kościoła, a także jego bohaterach - wyznawcach, diakonach i apostołach, kaznodziejach i ewangelistach, prorokach i pasterzach. *Dzieje Apostolskie* informują nas, że rozwój Kościoła wczesnochrześcijańskiego należy postrzegać jako spełnienie w Jezusie starotestamentowej profetycznej nadziei, iż „On jest kamieniem (...) który stał się głowicą węgła” (Dz 4,11). Zasadnicze kazania zapisane w *Dziejach Apostolskich* - mianowicie kazania Piotra, Szczepana i Pawła - zawsze podkreślają, że Bóg objawił się w starotestamentowej historii przez takich ludzi jak Abraham, Jakub, Józef, Mojżesz, Dawid i inni. W tym pochodzie biblijnej historii Kościół chrześcijański odziedziczył obowiązek przedstawiania świata kulminacji zbawczego planu Bożego w Jezusie.

Broniąc ewangelii Jezusa Szczepan przedstawił panoramę historii odkupienia i nakreślił linie czasu od powołania Abrahama (Dz 7,2) do Jezusa zasiadającego po prawicy Ojca (Dz 7,55). Ta historyczna linia kreśli wzloty i upadki, rozwój i zanik, wierność wobec Boga i odstępstwa od Niego Jego wybranego ludu jako wielkie kamienie milowe w historii odkupienia ludzkości. Na tej linii czasu Szczepan wskazał kamienie milowe w postaci ludzi i wydarzeń - powołanie Abrahama, nadanie przymierza, wierność Józefa, Mojżesza jako wyzwoliciela zapowiadającego „proroka jak ja”, przybytek na pustyni, Dawida, Salomona i świątynię, a wreszcie wydanie i zamordowanie tego „Jedynego”. Ta historia wypełnienia zapowiedzi i zdrad ze strony wybranego ludu stanowi zasadniczą część świadectwa Szczepana, które sprawiło, że „zawrzały gniewem ich serca” (Dz 7,54). Kiedy Szczepan w tym świadectwie wiary dokonał owej gwałtownej podróży przez historię, „pełen Ducha Świętego patrzył w niebo i ujrzał chwałę Bożą i Jezusa, stojącego po prawicy Boga” (Dz 7,55). Od tej pory Kościół rozumiał, że Jezus jest niewzruszoną osią historii i napędem rozwoju wiernych, aż społeczność wiary połączy się ze społecznością nieba.

Do rozważenia: Przeczytaj Dz 7,51. Co oznaczają wyrażenia: „Ludzie twardego karku” i „[ludzie] opornych serc i uszu”? W jaki sposób dochodzi do tego, że wydajemy się wierni w zewnętrznych rytuałach religijnych, podczas gdy wyrzekamy się mocy prawdziwej wiary?

II. Głoszenie naszej wiary (przeczytaj Dz 8).

W pieśni śpiewamy: „Bóg w tajemniczy sposób cudów swoich dokonuje!”. Jednak w doświadczeniu Kościoła wczesnochrześcijańskiego Boże działania były dokonywane z mocą i widzialnie. Zwróć uwagę na dwa fakty. Po pierwsze, Saul, jeden z ludzi odpowiedzialnych za ukamienowanie Szczepana i dalsze szeroko zakrojone prześladowanie chrześcijan (Dz 8,1-3; 26,9-11), stał się najsukuteczniejszym rzecznikiem Jezusa. Po drugie, Z powodu

prześladowania rozpętanego po męczeńskiej śmierci Szczepana chrześcijanie „rozproszyli się po okręgach wiejskich Judei i Samarii” (Dz 8,1).

Pośród tych rozproszonych chrześcijan był także diakon Filip. Udał się on do Samarii, gdzie Jezus niegdyś nawrócił kobietę nie cieszącą się dobrą reputacją (J 4). Działalność Filipa stanowiła wielki krok w rozwoju dzieła ewangelii, tak iż Piotr i Jan odbyli długą drogę z Jerozolimy, by upewnić się, że ziarno ewangelii padło na żyzną glebę w Samarii. Obecność apostołów dało wyznawcom w Samarii pewność i moc Ducha Świętego. Kiedy Kościół zapuścił korzenie i zaczął się rozwijać w Samarii, pionierzy misji zostali poproszeni, by iść dalej. Ewangelista jest cały czas w drodze, znajdując nowe tereny dla ewangelii, a Filip wkrótce znalazł się w rydwanie etiopskiego dostojnika, który wracał z Jerozolimy do swojego kraju. Duch Święty działa w zdumiewający sposób. Studium *Pisma Świętego*, jakie przeprowadził Filip z Etiopczykiem, doprowadziło do chrztu przy drodze do Gazy i otworzyło Etiopię na ewangelię. Potem ewangelista Filip otrzymał nowe polecenie od Ducha Świętego i wyruszył drogą nadmorską do Cezarei, głosząc ewangelię we wszystkich miastach od Azotu, maszerując pod kierunkiem Ducha Świętego. Ta prawda leży za historią chrześcijańskiej misji od tamtej pory aż dotąd.

Do rozważenia: Filipa i etiopskiego dostojnika dzieliły liczne mury podziałów - rasa i narodowość, religia, status społeczny, status ekonomiczny, kolor skóry itd. Filip mógłby unikać Etiopczyka z wielu różnych powodów, ale był po pierwsze i najważniejszy ewangelistą. Niósł dobrą nowinę. Nie miał innego wyboru, jak dogonić rydwan i rozpocząć rozmowę.

Etap 3 - Zastosowanie

Tylko dla nauczyciela: Siedmiu uczniów wybranych do troszczenia się o dystrybucję żywności wśród wdów i ubogich zostało powołanych do „usługiwania” (Dz 6,2). Greckie słowo „służyć” to *diakonein*, od którego pochodzi słowo *diakoneō*. Od tych słów pochodzą słowa „diakon” i „diakonisa”. „Wyznaczenie siedmiu, by przejęli pewną dziedzinę dzieła, okazało się wielkim błogosławieństwem dla Kościoła. Urzędnicy ci uważnie rozważali indywidualne potrzeby, jak również ogólne sprawy finansowe Kościoła, a dzięki mądrym zarządzaniu i pobożnemu przykładowi wnieśli istotną pomoc, łącząc różne sprawy Kościoła w spójną całość” (Ellen G. White, *Działalność apostołów*, Warszawa 2007, wyd. IV, s. 51).

Pytania do przemyślenia/zastosowania

Jak twój zbor postrzega urząd diakona i diakonisy?

Czy diakoni i diakonisy są uważani jako równi w służbie?

Jak ich wkład w życie i służbę twojego Kościoła może się stać jeszcze pełniejszy i lepszy?

Etap 4 - Tworzenie

Tylko dla nauczyciela: Zapytaj uczestników lekcji, jak rozumieją kwalifikacje diakonów/diakonis i ich obowiązki. Omówcie to, jak możecie pełniej doceniać służbę diakonów i diakonis w waszym zborze. Jeśli to możliwe, zaprosz do waszej klasy diakona lub diakonisę albo starszego zboru w ramach omawiania tego tematu.